

A Prelátus 2009. márciusi levele

A keresztények imádsága a "szívek szimfóniája". Mons. Echevarría XVI. Benedek e kifejezését idézi havi levelében, hogy szemléltesse az egységben végzett imádság erejét és szépségét.

2009.04.02.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Elkezdődött a nagyböjti időszak, melyet a megtérés iránti valódi

éhséggel kell megélnünk. Az Egyház azt ajánlja, hogy a húsvéti felkészülés jegyében különösen fordítsunk nagy gondot az imádságra, a bűnbánati lelkületre és az irgalmassági cselekedetekre, azzal az elhatározással, hogy ez nem lesz csupán egy a sok nagyböjt közül. Ezért próbáljuk meg alapjaiban megélni e heteket, igyekezzünk a lehető legjobban megfelelni a Szentlélektől kapott bőséges kegyelmeknek.

Amint jól tudjátok, a Szentatya e hetek során néhány napra félbeszakítja szokásos tevékenységeit, hogy több időt szenteljen az imádságra többnapos lelkigyakorlata keretében. A Római Kúria e szokása segíthet nekünk még többet imádkozni a pápáért, aki ráadásul március 19-én ünnepli névnapját. És kísérjük el lelkileg kameruni és angolai útján, melyre e hónap 17-e és 23-a között kerül sor.

Ezáltal eleget teszünk annak a kifejezett kérésnek, amellyel néhány nappal ezelőtt, Szent Péter székfoglalása ünnepén fordult minden katolikushoz. **Ez az ünnep – mondta – alkalmat nyújt rá, hogy arra kérjelek benneteket, állatok mellettem imáitokkal, hogy hűségesen teljesíthessem azt a nagy feladatot, melyet az isteni gondviselés bízott rám Péter apostol utódjaként. Ezért forduljunk Szűz Máriához, akit itt Rómában tegnap ünnepeltünk meg mint a „Bizalom Úrnőjét”. Kérjük tőle azt is, hogy segítsen a megfelelő hozzáállással megkezdenünk a nagyböjti időszakot. (...) Mária nyissa meg a szívünket a megtérésre és Isten szavának tanulékony hallgatására.**

[1]

Megindítónak találtam közös Atyánk e kérését, azon kérés visszhangját, amellyel majdnem négy éve, Szent

Péter székébe történt
megválasztásakor fordult
valamennyi fiához és leányához.
Szent József, az egyetemes Egyház
védőszentjének[2] ünnepe újabb
alkalom arra, hogy imádkozzunk az
Egyházért és a pápáért. Amint II.
János Pál rámutatott: „az első
évszázadok egyházatyái épp az
evangélium indítására
hangsúlyozták, hogy Szent József,
amilyen szeretetteljesen viselte
gondját Máriának és amilyen
örömmel szentelte magát Jézus
Krisztus nevelésének (vö. Szent
Iréneusz: *Adversus Haereses*, IV,
23,1), ugyanígy oltalmazza és őrzi
annak Titokzatos Testét, az Egyházat,
melynek előképe és példája maga a
Szent Szűz”.[3]

Idézzük fel az Úr ígéretét: *Azt is
mondom nektek: Ha ketten közületek
valamiben egyetértenek a földön, és
úgy kérik, megkapják mennyei
Atyámtól.*[4] Ezért maradjunk meg az

imádság szoros egységében, *mint a csatarendben álló tábor*,[5] a béke és öröm csatájában.

XVI. Benedek az általam fent idézett evangéliumi szakaszt magyarázva a következőket mondta: **az evangélista az egyetértést (...) olyan igével fejezi ki, amely a szívek összhangjára, „szimfóniájára” utal. Ez érinti meg Isten szívét. Az imádságban való egyetértés fontos, ha azt akarjuk, hogy kérésünket a Mennyei Atya meghallgassa.**[6] Legyünk tehát továbbra is szoros egységben a pápával és szándékaival, mivel így szoros egységben leszünk Krisztussal és vele együtt, a Szentlelken keresztül imádságunkat az Atyaisten jóindulatúan fogadja.

A Titokzatos Test látható Fejével való egység elengedhetetlen az Egyházban. Az Apostolok Cselekedeteiben olvashatjuk, hogy

amikor Heródes király börtönbe vetette Szent Pétert, hogy megölje, *az Egyház állandóan imádkozott érte az Istenhez.*[7] Ennek eredményeképpen egy angyal kiszabadította az apostolt.

Szent Pál szintén csodálatos példa a fővel való egységre. Az idei Szent Pál-évben nagyon alkalmas, hogy ezt felidézzük, ahogy arra a pápa rámutatott a két szent apostol ünnepélyes liturgiájában. Egy a keresztény ikonográfiában jellemző, a két apostolt egymást átölelve ábrázoló képre utalva a következőket mondta: **az Újszövetség íásaiban úgymond követhetjük ölelésük alakulását, a tanúságtétel és a küldetés egységének kialakulását. Minden akkor kezdődik, amikor Pál három évvel megtérése után Jeruzsálembe megy, hogy „megismerkedjen Kéfással” (Gal 1,18). Tizennégy évvel később ismét felment Jeruzsálembe, hogy az általa hirdetett Evangéliumot „a**

legtekintélyesebbek” elé tárja. (...) E találkozó végén Jakab, Kéfás és János kezet fognak vele, ami által megerősítik az őket Jézus Krisztus egyetlen Evangéliumában összekötő közösséget (vö. *Gal* 2,9).

Az, hogy a Péter első levelének végén említett munkatársak – Szilvánusz és Márk – Szent Pálnak is közeli segítői voltak, gyönyörű jele annak, hogyan mélyült el és fejlődött e lelki ölelés a két apostol eltérő vérmérséklete és feladatai ellenére is. Az egyetlen Egyház közösségét, a két nagy apostol ölelését világosan tanúsítja az, hogy ugyanazok voltak segítőik.^[8]

A két apostol páratlan módon tett tanúságot Krisztusról Rómában, vértanúsága által. Szent Pál vágya, hogy Rómába menjen, amint láttuk, a *katolikus* szóra helyezi a hangsúlyt. A világ népeit képviselő Szent Péter útja Rómába leginkább

az egy szóval jellemezhető: az ő feladata az volt, hogy megteremtse a *katolikus egységét*, a zsidókból és pogányokból álló Egyház, minden nép Egyházának az *egységét*. És ez Péter folytonos küldetése: biztosítani, hogy az Egyház soha ne azonosuljon egy nemzettel, kultúrával vagy állammal, hanem mindig mindenki Egyháza legyen; biztosítani, hogy az Egyház minden korláton felülemelkedve egyesítse az emberiséget, és hogy e megosztott világon jelenvalóvá tegye Isten békéjét és szeretetének békítő erejét.[9]

Földi élete utolsó éveiben Szent Josemaría nagyon hangsúlyozta, hogy most van itt az imádság és az engesztelés ideje, és egyben a hálaadásé is, mivel Isten segítségének sosem vagyunk híján. Továbbra is így kell tennünk, optimistán és bizalommal telve, hiszen amint az Atyánk

szemléletesen biztosított minket róla:
Non est abbreviata manus Domini,
Isten karja nem lett rövidebb
(Iz59,1). Istennek ma sem kisebb a
hatalma, mint a régi időkben, és
nem szereti kevésbé az embereket,
mint akkor.[10] Nekünk,
keresztényeknek imádságunk,
engesztelésünk és emberi
tökéletességgel végzett munkánk
révén kell együttműködnünk,
egységben az oltár szent Áldozatával.
Ha az imádságban beszélünk
Istennel, tiszta tekintettel
haladunk majd tovább, amely
lehetővé teszi számunkra, hogy
észrevegyük a Szentlélek
működését, még olyan
eseményekkel szembesülve is,
amelyeket nem értünk, vagy
amelyek sírásra készítenek vagy
fájdalmat okoznak.[11]

Mily kiváló nap március 19-e a
katolikusok számára, hogy újra
megerősítsük elhatározásunkat, hogy

Krisztust közelről követjük, hogy megújítsuk odaadásunkat, hogy Krisztus közelében éljünk, mint Szent József a názáreti évek alatt! Ha elmélkedünk Szent Josemaría más, az Egyházért és a római pápáért mondott imádság kapcsán elhangzott szavain, azok segíteni fognak jobban megélni ezt a nagy ünnepet.

Így beszélt az Atyánk 1964-ben:
egyetlen receptem van arra, hogy megvédjük az Egyházat, jót tegyünk a lelkekkel, Krisztus társmegváltói legyünk, a pápának pedig jó gyermekei: ez az életszentség. Azt mondjátok majd, hogy ez nehéz. Igen. Ugyanakkor könnyű is, mindenki számára elérhető. Minden léleknek, akit Krisztus megváltott, a recepttel együtt rendelkezésére áll a gyógyszer is: csak akarnunk kell.
[12]

Nem sokkal március vége után
elkezdődik a nagyhét: Urunknak a
halál, az ördög és a bűn felett aratott
győzelmének liturgikus
megemlékezése. Soha ne veszítsük
szem elől e tényt, különösen akkor
kapaszkodjunk belé, amikor az Isten
által megengedett külső vagy belső
nehézségek jobban érintenek minket.
Hiszen ***Krisztus él. Ez az igazság
ad tartalmat hitünknek. Jézus, aki
meghalt a kereszten, feltámadt,
legyőzte a halált és a sötétség, a
fájdalom és a félelem hatalmát.
(...) Krisztus él, Krisztus nem egy
múltbeli alak, aki egykor élt, majd
eltűnt, és csak csodálatos emléket
és megragadó példát hagyott
hátra nekünk. Nem, Krisztus él!
Jézus az Emmanuel: Isten velünk
van. Feltámadása tanúsítja
nekünk, hogy Isten nem hagyja
cserben az övéit. Megfeledkezhet-e
csecsemőjéről az asszony? És
megtagadhatja-e szeretetét méhe
szülöttétől? S még ha az***

megfeledkezhetnék is; én akkor sem feledkezem meg rólad(Iz 49,14-15), ígérte ő, és betartotta ígéretét. Isten továbbra is örömmel van az emberek fiai között (vö. Péld 8,31).[13]

Kérjük mindig Szent Josemaría közbenjárását, e hó 28-án, pappá szentelésének évfordulóján is. Kérjük, hogy segítsen osztoznunk természetfeletti optimizmusában, a világ iránti szeretetében, hogy el tudjuk vinni mindenhova Isten gyermekeinek bizonyosságával a **szeretet és béke gyönyörű csatáját**, amelyre Isten meghívott minket. Emlékezzünk csak arra, hogy az Atyánk – akinek az Úr és az ő szent Egyháza iránti feltétel nélküli szeretete miatt sokat kellett szenvednie – gyakran mondta, hogy az istengyermekség egyedülálló öröme erősítette meg őt nap mint nap abban a világos és szilárd hitben, hogy Krisztus diadalmaskodik majd

és hogy a kereszténység üzenete minden jó szándékú ember között teret nyer. Töltsön el bennünket is a bizalom, *quia Deus nobiscum est!*, hiszen velünk az Isten.[14] És támaszkodjunk szeretett don Álvaronk közbenjárására is, akit – a rá jellemző békével – 1994. március 23-án szólított magához az Úr.

Tegnap tértem vissza Budapesten tett rövid látogatásomról. Ott – amint sok más helyen is – a Mű szellemisége egyre nagyobb teret nyer és terjeszti a rá jellemző szeretetet az Egyház, a pápa és minden lélek iránt. Legyünk nagyon hálásak Istennek! Ma este kezdem el a többnapos lelkigyakorlatomat: segítsetek, amint én is próbálok mindennap segíteni mindnyájatoknak.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket,

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2009. március 1.

[1] XVI. BENEDEK az Úr angyala imádság végén elhangzott szavai, 2009. február 22.

[2] Vö. XIII. LEÓ: *Quamquam Pluries* kezdetű enciklikája, 1889. augusztus 15.

[3] II. JÁNOS PÁL: *Redemptoris Custos* kezdetű apostoli buzdítása, 1989. augusztus 15., 1. pont

[4] *Mt* 18,19

[5] *Én* 6,10

[6] XVI. BENEDEK: Szent Pál megtérése ünnepének előestéjén mondott szentbeszéd, 2006. január 25.

[7] *ApCsel* 12,5

[8] XVI. BENEDEK: Szent Péter és Pál
ünnepén elhangzott szentbeszéd,
2008. június 29.

[9] *Ugyanott*

[10] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 130

[11] SZENT JOSEMARÍA: *Hűség az
Egyházhoz* című szentbeszéd, 1972.
június 4.

[12] SZENT JOSEMARÍA: egy
elmélkedés jegyzetei, 1964. május 28.

[13] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 102

[14] Vö. *Róm* 8,31

.....